

PAPUSILE MELE

Julia Henriette Kakucs

Seara de vara are aripile unui fluture Monarh... Catifelata ei mangaiere ma face sa nu o mai uit, sa o redoiesc in anotimpurile reci care – si in privinta aceasta nu am nici o indoiala – in mod periodic ma vor lua in primire. Este prima mea seara de vacanta din acest an si drumul meu – asemeni migratiei Monarhilor – incepe printre dealuri molcome ce ma lasa sa savurez aceasta liniste a unui peisaj cunoscut. Cerul linistit isi etaleaza stelele pe suprafata gandurilor mele.

Calatoresc in timp, regasindu-ma intr-o fotografie usor ingalbenita cu colturile ridicate de atingerea adierii din mine. Stau in picioare tinandu-ma de marginile gratiilor ocrotitoare ale patului meu. Ocrotitoare? Desigur, ne feresc doar de caderile imprezibile... si totusi, revazandu-le cu ochii de astazi, fixate pe paturile bolnavilor, mi se strange inima... Spatiul lor inchis poate fi infricosator...

Poate de aceea sta langa mine si un catel alb cu o singura ureche neagra. Catifeaua s-a ros de atatea imbratisari. Prin gura intredeschisa se vede un rest de limba. Stiu ca era de un rosu aprins. Ochii de celuloid ma privesc din imagine prieteni. Ursuletul – de catifea si el – doarme inca, cine stie unde? Erau singurele mele jucarii, aduse de tatal meu dintr-o calatorie facuta la Bucuresti. In anii in care reusisem sa nu mai cad din colivia noptii, promisem doua papusi micute, rigide, pe care le aranzam mereu si mereu intr-o alta configuratie pe pervazul larg al ferestrelor. Povestile se nasteau si se derulau in fiecare zi din nou, in timp ce le priveam.

Prima mea papusa “adevarata” avuse codite blonde si ochi albastri ce clipeau la fiecare miscare. Purta o creatie pastel in nuante roz si albastre. Mi-a fost daruita de un prieten la o varsta cand nu ma mai jucam cu papusi, dar le pretuiam in mod deosebit ca si mascote.

Toate aceste marturii ale unei afectiuni marturisite sau doar banuite, revenisera cu o claritate neobisnuita in aceasta ultima dimineata de vineri dinaintea vacantei. Le revazusem pe toate in timp ce-mi impachetam marionetele de mana si cele pentru degete. Odihna li se cuvenea si lor dupa ce ma insotisera zilnic in orele de terapie a vorbirii. Copiii se articuleaza mai usor imaginandu-se in rolul papusilor.

M-am simtit si eu deseori transpusa in lumea marionetelor la fel ca si Lili din filmul cu acelasi nume. Realizat dupa nuvela “The Man Who Hated People” de Paul Gallico, pelicula ne duce in lumea reveriilor trezita de ele. In acelasi timp insa, aceasta sublimare ne poate ajuta sa ne deschidem sufletul, sa ni-l imbogatim...

Pana si papusarii de meserie, care lucreaza de zeci de ani pe scena, marturisesc aceasta. Ascult acum cu interes interviul realizat de doamna Felicia Ristea pentru

emisiunea Radioenciclopedia banateana (Radio Timisoara) la Teatrul de Papusi Merlin, cu ocazia spectacolului jubiliar al piesei “Noua poveste a Scufitei Rosii”. Dupa 30 de ani de prezenta neintrerupta pe scena teatrului s-au reintalnit la sfarsitul lunii mai a anului 2013, toate cele 8 distributii care au interpretat aceasta poveste al carui libret l-am scris eu. Eva Labady, directoarea teatrului, a reusit sa ne adune pe noi toti – libretista, compozitoarea, artistii papusari, regizorii distributiilor, directorii de teatru dintre 1983-2013, impresarul din anii urmasori premierei, scenaristii, creatorii de papusi, croitorii, tehnicienii luminilor si ai scenei, secretarii literari – cei care am contribuit la nasterea si supravietuirea acestui muzical pentru copii, sa ne readuca pe aceeasi scena a unui teatru al viselor si amintirilor. Unii au sosit la aceasta sarbatoare inedita din alte colturi ale Europei.

Muzica compusa de Rodica Giurgiu a inaripat din prima clipa sufletele tuturor ascultatorilor si pasii actorilor. Textul si muzica au dat viata papusilor, facilitand improviziatiile ludice, creative ale papusarilor. La premiera din 1983 papusile erau construite fara gura, ceea ce crease in acei ani probleme cu cenzura. Respectand istoria piesei, nici papusile de astazi nu au gura. Si totusi... Tot ce se spune, tot ce se canta pe scena atinge sufletul celor din sala. Copiii participa la fiecare scena. Pe tot parcursul spectacolului exista o interactiune plina de prospetime cu micii spectatori. Cu totii aplauda fericiti atunci cand lupul mananca gris cu lapte in loc sa infulece bunicuta. Deasemenea si in momentul in care lupul se imprietenește cu Scufita Rosie izbucnesc strigate de aprobare si incantare.

Cred astazi, ca papusile “mele” au fost mereu doar aparent tacute.

Cred, ca ele au reusit sa transmita neintrerupt ideea prieteniei in care eu am crezut intotdeauna.

Da, eu sper ca si-au adus contributia – chiar daca doar la fel de mica ca si o portie de gris cu lapte – la invingerea prejudecatilor.

